

руська и ческа списания. Само ко ова главна нарѣчия познае и разуме, нека узме перо у руку и некъ буде Славянски писатель. Не онай кои е међъ Славянима први, найвећи, најјачи, него онай кои е највише у займанъ и съ другимъ племенма и нарѣчияма највише скопчанъ, кои животъ и самосталность и маньи и слабиѣ цени и почитуе: само онай заслужуе у нашемъ времену похвалу и дично име Славянинъ. — Ово е удѣйствованѣ идеала єдногъ Славянина у стихови:

Ни самъ, ни самъ я одъ оны' худи'
 Пустй, глупи', (нигда ы' не было)
 Кои свое одвраћаю очи
 Ол' одъ Книѣге Кирилови слова,
 Ол' одъ врсте, писма глаголитскогъ;
 То е боланъ! споляшиѣ ношиво,
 Подъ ком' исто Славско срдце бие:
 Изъ ког' свѣжій животъ произвире.
 Разновидне и ако су ношиѣ,
 Єдног' духа тек' су плоди' єдны;
 Другог' лика и ако су знацы,
 Єдна мы смо свагда породица,
 Док' е своя чеду драга майка.
 Не ѣу, (нит' самъ) раванъ быти оиым'
 Кратковидимъ гробница' зидаромъ,
 Кои вазданъ дублѣ у адъ теже,
 И у себи кои светъ савъ вїде.
 Моє цѣло да е Славство видимъ,
 Па и цѣлогъ да самъ и я листахъ,
 То е моя слава, честь и благо,
 Ког' се недамъ лишит' за живота.
 Отечество родъ е мени, ког' су